

абіе опрѣза едно парче кора опъ хлѣбъ, която пощо издѣлби малко, надена я на виличкаша, и я направи кашо лъжица, съ която кашо изяде чорбата си, выкна и пой съ гласъ ня всичкише : «зла му чесъ ша, който не изяде и лъжицаша си.»

Едно време Идолопоклонниците имаха големъ празникъ, въ който щеха да излъзнашъ съ Идола, когото много почишаха : чесо ради и зарадъ поголемо шоржесство пригошовиха едно магаре украсено съ злашна узда, съ сребренно седло и злашопканны покровцы, на което и положиха своего Идола, за да го носашъ по градашъ си, гдѣшо и начнаха всичкише жрецы, едни да обыкаляшъ магарето, и да кадашъ Идола, а други наедно съ народа да падашъ на холъна, и да му се кланяшъ, и съ пѣсни да го славяшъ. Това видѣвши магаремо мыслеше какъ, шакова чесъ опдавасе на негово магарешкородіе, и возгордѣвся въздвигна главаша си, и начна опъ радосъ да рече и до скаче до шолко, че помыслиха Идолопоклонниците какъ е побѣснѣло или полудило, и абіе присхупиха да го прихванашъ за уздаша, и да го крошапъ, даже и самыше